VÁROSI KÖNYVTÁR
CELLDÖMÖLK, Pf.: 40.
Telefon: 304, 138
9501

Új KEMENESALJA

II. évfolyam, 2. szám
1990. február

● KEMENESALJA TANÁCSAINAK LAPJA ● Megjelenik havonta ● Ára: 7,50 forint ●

901

Kemenesalja Romániáért

A Kelet-Európában kibontakozó demokratizálási folyamatnak szilárdan ellenállni látszó Ceausescu-diktatúra december végére nem várt, de örömmel fogadott összeomlása igazi szenzációt jelentett. A temesvári, aradi tragikus események után, december 22-én a tv jóvoltából valamennyiünk szeme láttára Bukarestben is felkelt a nép a gyűlölt diktatúra ellen.

(Folytatás a 2. oldalon)

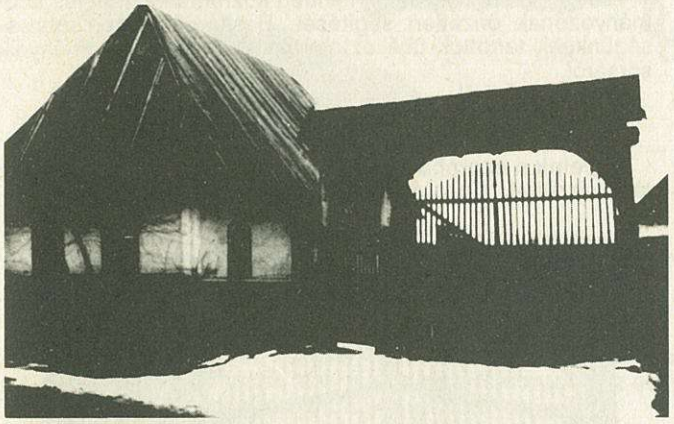

A tartalomból:

Képviselőjelöltek
3. oldal

❐ ❐ ❐

Egyetlen tollvonással szűntek meg
4. oldal

❐ ❐ ❐

Vasdiplomás életpálya
6. oldal

❐ ❐ ❐

Egy hitvallással
9. oldal

902

Lapunk nyitva a pártok előtt

Javában tartanak a választási előkészületek, s bár lapunk már csak egy alkalommal jelenik meg március 25-e előtt, mégis lehetőséget kívánunk adni a különböző pártoknak, politikai szervezeteknek, hogy közzétegyék választási programjukat.

Következő, tehát márciusi lapszámunkban valamennyi, képviselőjelöltet állító politikai szervezetnek egyszeri megnyilatkozási lehetőséget kínálunk. Ennek értelmében minden párt egy-egy külön oldalnyi terjedelemben (maximum öt gépelt oldal, oldalanként harminc sor) közzé teheti választási elképzeléseit. Kérjük, hogy amely párt igényt tart erre a megnyilatkozási lehetőségre, legkésőbb február 25-ig juttassa el saját maga által írt és szerkesztett írását az Új Kemenesalja szerkesztőségének címére, hogy a cikket változtatás nélkül közölhessük.

A szerk.

903

Kálmán Jenő levele

Az Új Kemenesalja 1989. novemberi számában Rozmán László megszólaltatta Szita Antalt, a celldömölki MDF vezetőjét, aki szakmáját meghazudtoló bölcsességgel mond véleményt arról, hogy miért nehéz ma Celldömölkön az emberekkel politizálni, mozgatni és szervezni őket, persze az MDF szemszögéből nézve.

A legegyszerűbb következtetés: a pedagógusok féltik az állásukat, a gyárakban súlyos visszaélésekre és összefonódásra utaló körülmények vannak, az emberek pedig félnek, nem mernek szólni.

A vasutas és tsz-vezetők konzervatívak, megrögzött sztálinisták, akiktől a dolgozóknak szintén félni kell, mert megfenyegetik őket stb. Persze ezeket a dolgokat még ma sem lehet nyilvánosságra hozni, mert a hatalom képviselői visszavágnak.

Nem tudom, pl. a pedagógusok félelme miből táplálkozik. Közel két évtizedig voltam a városi pártbizottság vezetője, de nem emlékszem egyetlen egy esetre sem, hogy pedagógust politikai nézetei vagy másfajta véleményének kinyilvánítása miatt állásából elbocsátottak volna, vagy igazáért meghurcolták.

A gazdaságok többségében Szita Úr szerint még mindig érvényesül a pártirányítás. Ezzel kapcsolatban azt kell mondanom, hogy a magam részéről már hosszú évek óta tartózkodtam – és erre ösztönöztem munkatársaimat is – attól, hogy konkrétan beleavatkozzam a gazdaságok ügyeibe. Természetesen mindaddig, amíg az MSZMP az egypártrendszer keretében működött, jogosítvánnyal rendelkezett arra, hogy szóvá tegye a gazdasági életben nemkívánatos jelenségeket, egyes vezetők negatív magatartását. Ez elég gyakran meg is történt, hisz nem egy vezető került leváltásra az elmúlt két évtizedben erkölcstelen magatartás, vagy gazdasági visszaélés miatt. Természetesen ma felelősség nélkül, kívülállóként könnyű címkékkel illetni a különböző poszton dolgozó vezetőket. A kérdéshez azonban hozzátartozik – és ezt teljes felelősséggel kijelenthetem – a városban és a város környékén dolgozó vezetők döntő többsége hosszú évek óta becsületesen, ügyszeretettel és nagy hozzáértéssel végezte nehéz és felelősségteljes munkáját. A nehéz gazdasági helyzet ellenére a területünkön dolgozó ipari üzemek, ipari szövetkezetek és termelőszövetkezetek olyan eredményeket produkáltak, amely elismerésre méltó és a lehetőség határán belül igyekeztek a legtöbbet nyújtani a dolgozóknak. Az igaz, hogy abból a helytelen struktúrából, amely az egész ország gazdaságát sújtotta, a mi termelőüzemeink nem tudták kivonni magukat. Természetesen nem feladatom a gazdasági vezetőkről kialakított véleményét Szita Úrnak megváltoztatni. A celliek döntő többsége – aki nem szemellenzővel jár – az pontosan tudja, hogy a városban és

(Folytatás a 10. oldalon)

Kemenesalja Romániáért

(Folytatás az 1. oldalról)

A Romániában zajló véres események nemcsak féltő bizakodást, hanem óriási segíteniakarást váltottak ki a magyar népből. Így volt ez szűkebb hazánkban, Kemenesalján is. Dacára a karácsonyi ünnepekre való készülődésnek, kibontakozott a lakosság segíteni akarása. A szervezés és a lebonyolítás összehangolására a Vöröskereszt városi vezetősége, a Magyar Demokrata Fórum helyi szervezete és az egyházak vállalkoztak, bevonva a munkába a környező községeket is. Az adományok gyűjtése az MDF részéről a főtéri kulcsmásoló műhelyben, a Vöröskereszt irodájában és a parókiákon történt, önkénteseink segítségével az ünnepek alatt is.

December 27-én az összegyűlt adományok mielőbbi eljuttatása szükségessé vált. A „kétszer ad, ki gyorsan ad" örök igazsága késztetett bennünket arra, hogy cselekedjünk. Délutánra készen állt Celldömölk, Kemenesmagasi, Szergény, Kenyeri, Nagysimonyi, Sömjénmihályfa községek adományaiból az ostffyasszonyfai, a kemenesmagasi, a nagysimonyi, a Sághegyalja és a kemenesszentmártoni tsz-ek, valamint az áfész pénzadományaiból vásárolt segélyszállítmány. Kovács Gábor celldömölki magánfuvarozó IFA kocsijával vállalta az első rakomány elszállítását. A rakomány élelmiszer, tisztálkodási cikkek, villanykörte (mintegy 150 000 forint értékben) és 40 zsák ruhanemű, ezen kívül cipő, gyermekjáték volt. Rakodó kísérőnek Szita Antal, az MDF helyi elnöke és a Vöröskereszt részéről e sorok írója vállalkozott.

27-én este elindultunk. Családjaink megnyugtatására „csak" Szegedig. Reggel már a nagylaki határátkelőnél vártuk a hajnalt néhány szerelvénnyel, akik Bajáról, Szombathelyről, Egyházasrádócról, Dunaszerdahelyről és Ausztriából indultak. A bajaiak társakat kerestek Brassóig, arra még akkor nem járt segélyszállítmány, adtak üzemanyagot is. Percnyi tanakodás után döntöttünk: megyünk. Hajnalodott, a román oldalon nem volt katonai kíséret. Nem baj, elindultunk.

Aradon már világos volt, nagy tömeg, mindenki integetett. Mentünk tovább, de nagyon lassan. Gyakori igazoltatás, közlekedési gócokon beásott katonák, páncélosok, főleg a kimenő forgalmat ellenőrizték, keresték a „szekusokat". Sebesen elváltunk a konvojtól, bajai társaink adtak gázolajat, megbeszéltük, ki hová megy (Brassó, Gyulafehérvár, Nagyszeben, Vajdahunyad), mi Csíkszeredába, Hargita megye székhelyére indultunk. Térkép nélkül, emlékezetből navigáltam Tövis, Balázsfalva, Meggyes, Segesvár, Székelyudvarhely felé, megérkeztünk székelyföldre, közben este lett. Előttünk még a Hargita, végig bizonytalanság, a hó hol esik, hol nem, ha a Hargitán is esik, túlterhelt kocsinkkal, hólánc nélkül nem jutunk át. A falvakban mindenütt torlaszok, nemzetőrök puskával, botokkal. Jöttünknek örültek, simogatták az autót, integettek, imádkoztak, mindenütt magyarul beszéltek. Néhány elakadás után este negyed 11-re megérkeztünk Csíkszeredába. Már Sebesen a többiekkel közösen úgy döntöttünk, hogy a segélyt vagy kórházba vagy parókiára szállítjuk, így biztosan a rászorultak jutnak hozzá. Csíkszeredán a híres csiksomlyói plébániára mentünk, az éjszaka dacára Gergely István lelkész pillanatok alatt megszervezte a lerakodást, rendkívül örültek, mert nagy szükségükben mi voltunk az elsők, akik idáig elmerészkedtünk. Rövid alvás, reggel mintha a természet is hálás lenne, gyönyörű napsütésben indultunk vissza. Más útvonalat választottunk, talán jobb lesz Marosvásárhely, Torda, Kolozsvár, Nagyvárad felé. Nem lett jobb, átok rossz utak vannak, bár maga a táj gyönyörű. Útközben rengeteg segélyszállító kamion, mikrobusz, magyar, olasz, holland, luxemburgi, most már ők is beljebb merészkednek.

30-án hajnalban 1900 kilométer megtétele után szerencsésen hazaérkeztünk, családjaink nagy megkönnyebbülésére.

Ezúton is megköszönjük minden közreműködőnek és adományozónak önzetlen segítését. Beszámolómmal kötelességünknek tartottuk tájékoztatni mindannyiukat adományaik sorsáról.

Csótár Csaba,
a Vöröskereszt városi vez. titkára

Képeink a szombathelyi segélyszállítmány romániai útján készültek. Fotó: Kocsis László

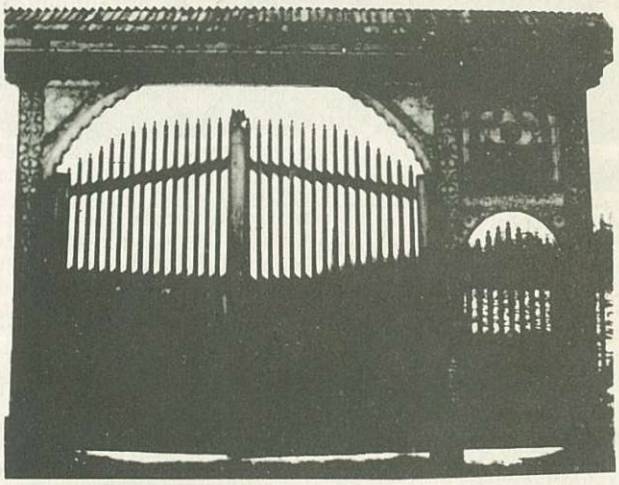

Régi épületeink

A város múltjában az épületeknek is megvan a maguk története. Sajnos egyre inkább homályba vesznek ezek. Ki tudja ma már, hol működött a reformkori kaszinó, hol állt az a ház, ahol Batthyány Lajos Bécsből hazatérve megpihent – ő hozta meg a Bécsben kitört forradalom hírét Kemenesaljára – és így tovább. Az idősebbek a régi házakat még a tulajdonosaik neve után említik, mára kevés maradt ezekből az épületekből. A Sághegyen lévő várról is csak a mondából tudunk, mert a múlt század közepén a hegy lapos tetején még jól látható, körben húzódó falmaradványok a bányaművelés áldozatai lettek. Így meg kell elégedni azzal a kevés, de szép épülettel, amely építtetői ízlését vagy szándékát és anyagi helyzetét is kifejezi, dicséri tervezőjét. Mindezekkel együtt a háború előtti Celldömölk a húsznál több emeletes házával hangulatos kisváros képét mutatja.

Az épületek tervezői közül Schőne Lajos bécsi építészt említem, aki Ybl Miklós, híres múlt századi építészünk műhelyéhez tartozott. Eddigi ismereteink szerint három épület tervezése fűződik a nevéhez. Amikor a múlt század második felében a zsidó lakosság száma megnőtt, felmerült a templomépítés szüksége. Sok nehézség után a hívek anyagi és erkölcsi támogatása eredményeként 1882. március 31-én felszentelik a zsinagógát, amely kicsinyített mása a szombathelyinek, tervezője Schőne Lajos. Így került tehát Schőne Kis Czellbe és kerül kapcsolatba megbízóival.

Sajnos ma csak a Berzsenyi-ház áll – ez a posta épülete. A másik kettő, a Király János utcai zsinagóga és a Sági utca elején lévő egykori járásbírósági épület, a Szekeresház, a háború következtében elpusztult.

A képek tanúsága szerint ma is díszei lennének városunknak. Említsük meg a nemrég felújított, első típusterv szerint készült középületet, a „sóhivatal"-t, amely ma a rendőrség épülete. A terven az 1774-es év és négy település, köztük Dömölk szerepel. Az alsó szint szép boltívei megőrizték eredeti formájukat, ám a felújítás során a központifűtés-szerelésnél körültekintőbbnek kellett volna lenni. Hogy külső formájában mikor történt változás, nem tudni. Lehet, hogy már az építés során eltértek a tervtől vagy később átépítették. A felső szint egyszerűbb formát mutat. **K. Gy.**

A zsinagóga és a pályaudvar épülete képeslapon.

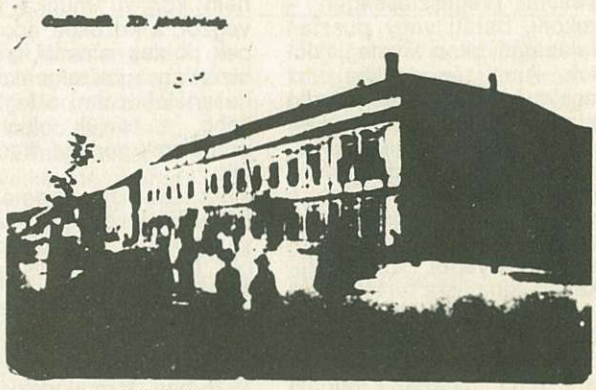

Íme az egykori járásbíróság.

Jelöltek képviselőségre

Kemenesalja Vas megye 4-es számú választókerületéhez tartozva juttathat képviselőt a parlamentbe. Az eddig nyilvánosságra hozott jelöltek névsora:

Magyar Szocialista Munkáspárt:
Matócza Lajos erdőmérnök,
Független Kisgazda-, Földmunkás és Polgári Párt:
Dr. Dénes Tibor állatorvos,
Keresztényidemokrata Néppárt:
Lukáts Miklós építészmérnök,
Agrárszövetség:
Dr. Szele Ferenc agrármérnök,
Fiatal Demokraták Szövetsége:
Tóth József szabadfoglalkozású,
Magyar Néppárt:
Dr. Kiss Tamás biológus,
Hazafias Választási Koalíció:
Inzsel Ottó, a Faluszövetség elnöke,
Magyar Szocialista Párt:
Szabó Imre megbízott tanácselnök,
Szabad Demokraták Szövetsége:
Dr. Monostori Endre ügyvéd,
Magyar Demokrata Fórum:
Dr. Gömbös Ferenc fogorvos.

*

Mostani számunkból hiányzik a Kemenesalja új szervezeteit bemutató sorozatunk legújabb része. Ennek oka, hogy az aktuális törvények szerint egyenlő sajtónyilvánosság illeti meg a választási kampány idején a különböző pártokat, tehát nem tehetjük meg, hogy most bármelyiket is kiemeljük. Ezért rövid időre felfüggesztettük a sorozat folytatását.

A szerk.

A Korona végnapjai

Mögötte az ég magasodik, a falak pedig egyre töpörödnek. A Korona végnapjai ezek.

Fotó: Simon Béla

907

Egyetlen tollvonással szűntek meg

Celldömölk „néhai" vasutas egyesületei

A múlt század utolsó évtizedeiben vasúti góccá váló Kiscellben mind több lett a MÁV-alkalmazott, akik a századfordulón aztán már szakmai egyesület alapítására gondolhattak.

Az első – alapszabállyal működő – vasutas közösség, a MÁV TEMETKEZÉSI EGYLET 1900-ban kezdte meg működését. Meglétének akaratlan észlelői voltak mindazok a celliek, akik egy-egy vasutas végtisztességén – rokoni, baráti vagy pusztán felebaráti okon – megjelentek. Ama régi időkben az egylet tisztes tagjai zászló alatt vonultak a temetésekre. Az összetartozás, az együttérzés kifejezésének példás megnyilvánulása volt ez, s nem csupán külsőség, aminek egyesek szívesen minősítették, végül az „illetékesek" kihalásra ítélték. Kár!

1910-ben megalakult a MÁV MOZDONYVEZETŐK OTTHONA. Ez a Deák, majd a Petőfi utcában fungáló egyesület létének 33. évében avatta fel zászlaját. 1943. május 16-án volt e nevezetes esemény, melyet e sorok írója a KEMENESALJA aznapi számában „Istennel hazánkért és nemzetünkért" címmel, vagyis a zászló jelszavával „örökített". A masiniszták régi álma vált valóra e napon. Az összetartozás szimbóluma, a zászló alá sorakozó tagok a zászló jeligéjének elkötelezettjei, a rájuk váró nem könnyű munka lelkes végzői, a kezükbe adott gépek pontos ismerői, a rájuk bízott anyagok takarékos felhasználói, s ami a legfontosabb, a reájuk bízott emberi életek gondos őrzői voltak.

Az állomási személyzetből, vonatkísérőkből – vonatvezetőkből, jegyvizsgálókból, fékezőkből – és egyéb MÁV-alkalmazottakból szerveződött a legnagyobb létszámú vasutas egyesület, a VASUTAS KÖR, amely 1926-ban formálódott alapszabállyal is felvértezett közösséggé. 1927. január 3-án tartották székházuk avatását.

Időrendben utolsóként alakult vasutas egyesület a Fűtők Köre, avagy egészen pontosan a MÁV MOZDONYFŰTŐK és VONTATÁSI MUNKÁSOK OLVASÓKÖRE volt. Szervezése 1939 decemberében kezdődött a Griff Szállóban. 1941-ben már a Magyar Királyba telepedtek át. A háború után pedig a Széchenyi és az Árpád utca sarkán – az azóta iskolaépítés miatt lebontott Csuha-féle házban – leltek otthonra, és végeztek közösséget szolgáló, formáló szorgos munkát.

Vasutas egyesületeink – a helyi népművelési munkába kapcsolódóan – ismeretterjesztést is végeztek. Tagjaik szakmai tudását és általános műveltségét igyekeztek naprakészre állítani. Mindenképpen kiemelést érdemel – és neve rögzítésére is méltó – a VASUTAS DALÁRDA, melynek szereplései nemcsak a helyi ünnepélyek színvonalát emelték, többször vettek részt országos dalosversenyeken, s imigyen is sikereket könyvelhettek. Azt sem feledhetjük, hogy a műkedvelő színjátszásban is apostolkodtak vasutasaink.

Arra meg, hogy a felsorolt egyesületekben közlekedési gócunk nyugdíjasai is otthon érezhették magukat, nem sokan emlékeznek már. A csendes beszélgetést, zsírozást vagy bunkózást néha egy-egy poharacska nedűvel is fűszerezték. Kinek is ártottak volna ezzel? A kisközösségek egybekovácsolásának eszközeként az ilyesmi – szerény kivitelben – inkább használt, mint ártott. Az otthonteremtés sosem tartozott a könnyű mesterségek közé. A család – kicsi és nagy egyaránt – csak önzetlen áldozatokkal kovácsolható eggyé. A társadalom nemesítéséhez erkölcsi felvértezettség kell. A mi vasutas közösségeinkben mindez megvolt. Negyven éve, 1949-ben mégis egyetlen tollvonással megszüntették valamennyit. Kár volt értük, nagy kár! Bizonyára sokakéval egyezik eme véleményem.

Horváth Lajos

908

Lesz világkiállítás Kemenesalján?

Készülünk, készülgetünk az 1995-re tervezett Budapest–Bécs Világkiállításra, sorra alakulnak a különféle előkészítő bizottságok. Az állami feladatok összefogására megyénkben is koordinációs bizottság alakult dr. Szele Ferencnek, a megyei tanács általános elnökhelyettesének vezetésével. Ha már létezik ez a koordinációs bizottság, vélhetően a megye valamennyi területe egyformán képviseltetheti magát a világkiállításra történő előkészületekben, s talán nem fordul elő, hogy a megye akármely kisebb tájegysége is kimarad az „együttgondolkodásból". Mert korábban számos példa volt erre is.

Szóval Kemenesalja is szeretne készülni a világkiállításra, remélhetően a megyehatár ilyen értelemben nem a Rába vonalánál húzódik...

B. L.

909

A szárnykerekes ház

A volt Koptik, ma Lenin utcában 1926–27 között épült fel a MÁV Vasutasok Körének Otthona, a szárnykerekes ház. A vasutasság élénk kulturális életet folytatott itt. Könyvtárosunk SAÁLI FERENC ifj. főkocsivizsgáló volt. Nemes célt szolgálhatna ma is a valamikori otthon a vasutasok érdekében. Ismeretes, hogy Celldömölkön gondok vannak az oktatás körül. Remélhetőleg eljön az idő, amikor az épület régi misszióját töltheti be. Ehhez a szükséges kérést a celli vasutasság eljuttatta az illetékesekhez.

D. J.

910

A tanúk számát meg kell sokszorozni!

Első lépés: videofelvétel a tanácsüléseken

A képviseleti és a közvetlen demokrácia intézményrendszere nem zárja ki, sőt egyenesen feltételezi egymást. Hatékony működésükhöz ki kell szélesíteni a nyilvánosság csatornáit, mint az érdekképviselethez elengedhetetlenül szükséges információáramlás rendszerét. A tájékoztatás funkciója mellett a mindenkori hatalomirányítás részéről is fontos kell, hogy legyen a tervezés demokratikus legitimációja, amely azt jelenti: az elképzelések, tervek megalkotásába, a döntéshozatalba be kell vonni az érintetteket, akiknek a döntések következményeivel mindennapjainkban kell szembenézniük. Az átmeneti időszak érzékeny politikai légkörében a helyi politika színterén különös súlyt kap a testületi ülésekről és azok határozatairól, valamint a személyi kérdésekről szóló hiteles tájékoztatás, amely nem nélkülözi a döntések hátterének bemutatását sem. A helyi közélet nyilvánossága nélkül nem beszélhetünk általában vett társadalmi-politikai nyilvánosságról.

A társadalmi érintkezés során a különböző szintek gyakran összemosódnak. A kisebb településeken a személyek közötti információátadás képezi a kizárólagos közvetítést a lakosság felé. A hivatalos, írásos információ csupán kevesekhez juthat el. A társadalmi nyilvánosság dokumentatív igényű kifejeződése csak a tömegkommunikációs csatornák valamelyikében lehetséges, mert bárki számára hozzáférhetővé, visszakereshetővé és hivatkozási lehetőséggé avatja a híreket időben és térben egyaránt. Erre azért is szükség van, mert a jelenlegi igazi nyilvánosságot jelentő szóbeszéd erősen magában hordozza az információ torzulásának veszélyét. A zajhatások kiküszöbölésében a tömegkommunikációs eszközök fontos szerepet tölthetnek be, a politikai rendszer és a civil társadalom közötti közvetlen kapcsolatot megteremtve. E modellben az értelmetlen viták elkerüléséhez a hiteles tájékoztatás mellett a pontos tájékozódás igénye is hozzátartozik az állampolgárok, illetve csoportjaik részéről, tehát vitakultúrát is teremthet.

Tömegkommunikációs eszközként közeledhet a vázolt feladathoz az Új Kemenesalja című lap is, de már periodicitása, viszonylag ritka megjelenése is határt szab szerepvállalása mértékének. Az új típusú médiák irányában kell megkeresnünk a lehetséges megoldást. Az emberek zsúfolt napi programjába nem fér bele a részvétel a közéleti fórumokon. A nyílt tanácsülések, a lakóterületi összejövetelek konganak az ürességtől és nem azért, mert amiről ott szó esik, senkit nem érdekel... Ha az egész képernyőre kerülne, hisszük, hogy megpezsdülne valami, mert tévét nézni szeretnek az emberek, főleg, ha közvetlenül is érinti őket, amiről szó van. Tisztességes tájékoztatással elejét lehet venni a rémhíreknek és le lehet leplezni azokat, akik melléfogtak, de nagyobb teret kapnak a bölcs döntések is. Eddig bármi hangzott el egy összejövetelen, az csak a hallgatóság ügye volt. Meg kell sokszorozni a tanúk számát!

Távlatilag nyilvánvalóan a városi televíziólánc kiépítése a cél, de a feléje vezető úton már most meg kell tennünk az első lépéseket. Javasoljuk, hogy a városi tanács üléseit rögzítsék videokazettán és rövid időn belül tegyék megtekinthetővé az érdeklődő közönség számára. E lehetőség biztosítása különösen fontos az önkormányzatiság kibontakoztatásának azon elemével összefüggésben, amely a választott tanácstestületet valódi döntési centrummá kívánja fejleszteni. A polgárok részéről felmerülő kérdésekre pedig az illetékesek meghatározott időn belül kötelesek legyenek válaszolni. Szélsőséges esetben: ha a helyi közérdeket súlyosan sértő határozat született, illetve a döntés kiegészítésre, módosításra szorul, ez biztosíthatja a korrekció lehetőségét a helyi népszavazás (referendum) és törvénykezdeményezés (népi iniciatíva) révén.

Németh Tibor

911

A föld ára

Mi lesz (lehet) a megszűnő termelőszövetkezeti tagság után maradó földtulajdonnal?

Mit kaphat érte a földet egykor a közösbe bevivő, illetve az örököse?

Miképp juthat földjéhez vagy annak ellenértékéhez az, aki kilép a szövetkezetből?

Olyan kérdések ezek, amelyek egyaránt foglalkoztatják az érdekelt magánszemélyeket és a szövetkezeteket is.

Szeretnénk folytatólagosan tájékoztatást adni a jelenlegi lehetőségekről.

A megszűnő tagsági viszony után a földtörvény három megoldást kínál:

– a megváltást (a föld a szövetkezeté marad, egyszeri pénzbeni megváltás ellenében),

– a földjáradék fizetését (a már nem tag tulajdonos vagy örököse évenkénti járadék ellenében hagyja a szövetkezet használatában a földet),

– a földkiadást (az egykori bevivő vagy örököse visszakapja földterületben a bevitt ellenértékét).

1. *A pénzbeni egyszeri megváltás*nak alapja lehet:

– vagy a kisajátítási érték,

– vagy a forgalmi érték.

A kisajátítási érték könnyebben megállapítható, annyi, amennyit a szövetkezet akkor kap a földterületért, ha például út- vagy vasútépítés miatt a területet az állam sajátítja ki.

A forgalmi érték meghatározása már kölcsönös egyezkedés tárgya; figyelembe kell venni a föld hektáronkénti aranykorona-értékét, fekvését, környékének infrastruktúráját (megközelítési útviszonyok, közeli közművek stb), felhasználási lehetőségeit, esetleges értékesíthetőségét).

2. A *földjáradék*nak a minimumát határozza meg a törvény. Ez hektáronként az aranykorona-érték megszorozva 8 kg búza állami felvásárlási árával. A Kemenesalján ez azt jelenti, hogy 1 hektár (=1,75 katasztrális hold) után az évi földjáradék összege 4–600 forintnyi minimálisan. Ahogy emelkedik a búza felvásárlási ára, ezzel együtt nő a minimális földjáradék is. A szövetkezeteknek pedig, ha ragaszkodnak földterületeikhez, talán meg fogja érni a minimum többszörösét is felajánlani, ha el akarják kerülni a túlzottan nagymértékű földkiadást (földvisszaadást).

3. A *földkiadás* ugyanis a harmadik lehetőség. A megszűnt vagy megszüntetett tagviszony alapján a jogosult kérheti az egykor bevitt föld kiadását is. Könnyű belátni, hogy nem ragaszkodhat az egykori parcellához, hiszen lehet, hogy arra azóta épület került, lehet, hogy ott ültetvény (szőlő, gyümölcsös) létesült, lehet, hogy már nincs is a szövetkezet tulajdonában. Lehet, hogy a földkiadást kérőnek nem is ugyanolyan művelési ágú földre van igénye (rétre, legelőre, erdőre). A bevitt föld értéke is megváltozott. Környékünkön igen jelentős meliorizációs munkákat (talajjavítás, alagcsövezés, belvíz-elvezetés) hajtottak végre a szövetkezetek. Így valószínűsíthető, hogy a visszaadható/kapható föld hektáronkénti értéke már lényegesen magasabb. Ezért a kiadható föld területe is közös megegyezés tárgya lehet.

Örvendetes, hogy a három lehetőség egymással kombinálható. Egy konkrét példát hadd adjunk. A leendő „farmer" nem tart igényt annyi földre, amennyit egykor nagyapja bevitt a közösbe; az induláshoz viszont a várható kölcsönökök kívül is szüksége van tőkére. Megteheti, hogy a földterület egy részének kiadását, más részének megváltását kéri.

A kérdéskört a háztáji gazdaság jövőbeni lehetőségeivel és az újonnan létesített tagsági viszony kérdéseivel folytatnánk.

L. F.

A földtörvény módosításával az Országgyűlés lapzártakor foglalkozott.

A szerk.

Vasdiplomás életpálya

Szobájában, íróasztala mellett régi iratok között keresgél. Valamivel mindig elfoglalom magam – mondja. Életéről kérdezem. Ez a válasz:

– Az Istentől kapott hosszú életen át annyi mindent átéltem, nehéz kiválasztani néhányat, ami talán feljegyzésre némileg is érdemes. Apai ágon Janosits Antal nagyapám Tevelen, Tolna megyében volt kántortanító. Anyám, Berzsenyi Margit férjhez ment Janosits József építőmérnökhöz, ő kitűnően értett a zenéhez, ahol laktunk, mindenütt részt vett a zenei életben. Mivel Berzsenyi Dezső nagyapám eleinte ellenezte ezt a házasságot, apámat elhelyezték Fiuméba, a tengerészeti hatósághoz. A házasság azonban létrejött, így én Fiuméban

Berzsenyi Janosits Miklós emlékeiből

születtem 1899. december 14-én. Nagyszüleimet Berzsenyi Lénárd megfestette, az ő képeit láthatjuk a falon. A két család azonban igen jó rokonságba került. Nagyapám kezdeményezésére Ferencz József 1914-ben édesapámnak és törvényes leszármazottainak az egyházasberzsenyi előnevet, a Berzsenyi Janosits kettős családi név és a Berzsenyi-címer használati jogát engedélyezte. Így használom én a Berzsenyi Janosits Miklós nevet. Az oklevél ugyan a II. világháború végén elveszett, de a tényeket a bibliába sok más fontos eseménnyel együtt feljegyezték.

– Az elemi 3 osztályát Fiumében végeztem magyar–olasz nyelvű állami iskolában. Apámat, ahogy az állami munka kívánta, előbb Szombathelyre, majd Komáromba helyezték. A gimnáziumot Szombathelyen kezdtem, Komáromban a bencéseknél folytattam, végül Pesten érettségiztem a Ferenc József Intézetben. Ide Schwőder Ervin államtitkár protezsált be, mint jó tanulót. Ferenc József halálakor a felső osztályokból többünket felvittek Bécsbe a temetésre. Extra ruháinkhoz külön díszföveget kaptunk és sorfalat álltunk közel a kapucinusok kriptájához, így végignézhettem a gyászmenetet. Habsburg Ottó akkor egészen kisgyermek volt. A komáromi évekből egy dolgot tudnék kiemelni: 1913 nyarán háromhetes kirándulást tettünk, mint cserkészek, a Vág folyón tutajon. A túrán öt tutaj vett részt, négyen pestiek voltak és az egyiken Sik Sándor volt a parancsnok, a miénken Karle Sándor, bencés–német szakos tanár. Kralovánból indultunk Komáromba. Többször kikötöttünk, megnéztük Zsolna, Trencsén, Beckó, Pöstyén, Galgóc nevezetességeit. Önellátóak voltunk, a tutajon aludtunk, magunk főztünk. Ezt az utat nemrég Éva lányommal a Vág mellett újból végigjártuk.

– Jött a katonaság – egyébként mind a két háborúban részt vettem –, majd a Műegyetem, ahol jó minősítéssel 1923. február elsején oklevelet kaptam, mint építőmérnök. Egy ideig tanársegédként dolgoztam, maradhattam volna még, de beiratkoztam a közgazdasági karra, mert ez is érdekelt, de ezt nem jártam ki.

– Hogyan alakult mérnöki pályája?

– Egy kis kerülővel. László öcsém az óvári akadémián készült a gazdálkodásra. Az volt a terv, hogy mindketten gazdálkodunk. Így jutottunk édesanyánkkal és a celli nagyszülőkkel arra az elhatározásra, hogy nekem is legyen gazdasági tudásom, iratkozzak be az óvári akadémiára, mint rendkívüli hallgató. Így is lett. Az elméleti tudás mellett gyakorlatot is kellett szerezni, indultam Veszkénybe, Mesterházy Ernő 1600 holdas mintagazdaságába, mint gazdasági gyakornok, fizetés nélkül, teljes ellátással. Több mint egy évet töltöttem a nagyon korszerű gazdaságban. Már lehetett volna gazdálkodni, de ehhez még egy fontos dolog hiányzott, a pénz. Ezt még kaphattunk volna a banktól, de adóssággal kezdeni egy gazdaságot sehogy sem tetszett.

– Tavasszal egy újabb korszak kezdődött. Kirchner Elek Cellben, a Marcalvölgyi Víztársulat igazgató mérnöke a társulat engedélyével magánmunkát is végezhetett. Bőven volt munka, mert sem Cellben, sem a járásban nem volt más mérnök, egyedül nem bírta. Ő kérdezte, lenne-e kedvem vele együtt dolgozni. Természetesen volt. Munkáim nagy részét 1929-től a nagybirtokok parcellázása jelentette Vas, Zala, Veszprém és Somogy megyében a pénzintézetek megbízásából, de a mérnöki munka minden ágában gyakorlatot szereztem. Tervezésben, kivitelezésben egyaránt. Nehéz lenne mindent felsorolni. Néhányat azért említsünk meg. A volt evangélikus iskola az Árpád utcában, a sportpálya, amely akkor a legkorszerűbb technikával készült, adóhivatal a Széchenyi utcában, a főtéri patika emeleti része, a Trianoni Emlékmű, a Marcal szabályozása, a kamondi zsilipek, a Kodo és a Mágorta lecsapolása és sok családi ház. Idővel saját irodát nyitottam. Amikor a zsidótörvény életbe lépett, a bányavezetésből több személyt meneszteni kellett, Lázár Jenő fordult hozzám. Sokfelé dolgoztam, de kőbányában még nem. Nem baj, mondta, majd szerzek itt is gyakorlatot. A megrendelőket édesapám idejéből ismertem, ezt ő fontosnak tartotta, így elfogadtam az állást, nem is kevés, havi 400 pengő fizetést kaptam 1945 tavaszáig. Majd jött a Kőbánya Tröszt Tapolcán, Uzsabánya, itt a beruházási osztályt vezettem, innen mentem nyugdíjba 1971-ben. Több kavicsbánya műszaki vezetőjeként hagytam abba a munkát. 1988. szeptember 2-án kaptam meg a vasoklevelet, amely a 65 éves mérnöki munka elismerése.

A vasdiploma átvétele.

– Mi vezérelt ifjú koromtól kezdve életutamon, azt magam sem tudom pontosan elmondani, bár ezt a kérdést már feltették nekem. Fontosnak tartottam a becsületes munkát, nem sajnáltam rá az időt. Szeretem a vallásos irodalmat, a hívő embereket, nemcsak keresztény világnézetem, hitem is van. Azt tudom, eddig nem bántam meg. Tisztelem mindenkinek a meggyőződését, ha őszinte és nem érdekből van. Mivel gondolkodásomat, egyházszeretetemet sokan ismerték, mint az ifjúsági egylet titkárát magasabb egyházi tisztségre is alkalmasnak találtak. 1946–1988 között a celli evangélikus gyülekezetnek, 20 évig pedig a Vasi Egyházmegyének is felügyelője voltam.

– Sosem éltem szeszes itallal, sem a dohánnyal. Pesti gimnazista koromban ebédre mindig kaptunk egy fél pohár bort, a szomszédomnak adtam, míg észre nem vették.

– Vágyom a csendes pihenésre, de azért igyekszem nem elhagyni magam, a reggeli tornát László öcsém ajánlatára sok éve rendszeresen végzem, ellátom magam. Mostanában fázósabb vagyok, jólesik a meleg szoba.

Mielőtt elköszöntem, egy füzetet mutatott. Unokái gyakran meséltettek vele, egyszer ezt a füzetet hozták, ebbe írjon le mindent – mondták. Belelapozok a vastag, megtelt füzetbe, látom a folytonosságot. Azt kívánjuk, jó egészségben és szellemi frissességében írja még sokáig életrajznaplóját.

Káldos Gyula

913

Hazatérés Csöngére

Mi lesz a Weöres-ház sorsa?

Weöres Sándor mindig hirdette csöngeiségét. Meghitt beszélgetéseink során nagy szeretettel szólt falujáról és Kemenesaljáról. Egy alkalommal vázlatot rajzolt és adott át, amelyen megjelölte azt a három épületet, ahol éltek. Életében jelentős szerepet töltött be a „piros-görbe" néven ismert csöngei ház, amelyben hosszú éjszakákon át virrasztott, meditált, alkotott, bontogatta szárnyait. Megnyugvást jelentett számára, ha haza jöhetett. A végső állomás mindig Csönge volt.

Az éppen egy esztendeje eltávozott költő utolsó éveiben is számon tartotta a legkisebb hazai emlékeket. Minden kis részlet érdekelte. Egyszer ajándékba adta egyik kéktáblás füzetét, amely műhelytitkaiba is beavatott. A „kékfüzetek" irodalmi értékeket rejtenek, bennük rajzok is találhatók, bár azt vallotta, hogy tehetsége nincs a képzőművészetek tekintetében, de szeret gyermekes rajzokat készíteni, verseit kiegészítendő.

Az utóbbi időben egyre gyakrabban merül fel a csöngei, Kodály-emléktáblával jelölt Weöres-ház dolga. Üresen áll, felújítva várja missziója betöltését. Az emlékház létrehozása a szülőföld kötelessége. Weöres Sándor európai rangú nagy költő, hozzátartozik a kemenesi vidék nagy irodalmi vonulatához. Gondoskodnunk kell arról, hogy mielőbb méltó emlékház hirdesse a költő emlékét. Már alakul a kezdeményezők kis csapata, hogy az elképzelések valóra váljanak. Szombathelyen, megyénk székhelyén is tervezik díszpolgáruk emlékének méltó megörökítését. Összefogva, együtt dolgozva a közeli jövőben előbbre juthatunk. Ez a kis írás is arra vállalkozik, hogy élessze a tüzet Weöres Sándor Kossuth-díjas költő emlékének méltó ápolására.

Dala József

914

Weöres Sándor egyik kedves rajza a kéktáblás füzetből, tudomásunk szerint ez a rajz most először kap nyilvánosságot.

915

Egy kis anyakönyvi statisztika

Az újságok anyakönyvi rovatait csak ritkán szoktam átnézni. Talán ezért is voltak olyan megdöbbentőek számomra az Új Kemenesalja 1990. januári számának anyakönyvi hírei. Amit eddig csak sejtettem és éreztem, az most szomorú valóságként tárulkozott ki előttem. A Kemenesvidék hűséges és szorgalmas magyarjai, akik századok viharainak álltak ellen rendületlenül, s bőséges gyermekáldással nem kis részt vállaltak a nemzet fennmaradásában, most a tragikus népességcsökkenés szomorú időszakát élik. Sajnos még a fiatalok számára jelentős vonzerővel rendelkező Celldömölkön is csupán három pár kötött házasságot, a 14 újszülöttel szemben pedig majd kétszer annyian, 26-an távoztak az élők sorából.

Sokkal lehangolóbb és szomorúbb a helyzet azonban a környező falvakban. A húsz kemenesvidéki községben együttvéve ugyanis a 13 újszülöttel szemben éppen négyszer annyian, vagyis 42-en haláloztak el. Igaz ugyan, hogy itt a házasságkötések 10 párból álló száma némileg biztató lehet a jövőre nézve, de azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a fiatalok jelentős része nem tekinti életcéljának a falusi életmódot, a mezőgazdasági munkát.

Mindennél jobban példázza a falvak általános elnéptelenedését az, hogy miközben a 20 község közül csupán 6-ban volt esküvő és 8-ban gyermekáldás, addig halálleset Szergény kivételével mindenütt előfordult. A legszomorúbb a statisztika Kemenesmagasiban, ahol sem esküvő, sem születés nem volt, viszont tízen távoztak el a falu lakosai közül az élők sorából.

Miközben évtizedeken keresztül falvaink felvirágzásáról és felemelkedéséről hallgattunk szebbnél szebb szónoklatokat, addig falvaink népe szép lassan elöregedett, s ma már rohamosan fogy. Maholnap nem lesz, aki traktorra, kombájnra üljön. Ki fog akkor szántani, vetni, aratni? Az elmúlt négy évtizedben falvainkból nemzedéknyi fiatal „szökött meg", egy másik nemzedékre való pedig sajnos meg sem született.

Miért?

Mert sivárrá és értelmetlenné vált a falusi élet. Azzal, hogy a parasztok lába alól kihúzták a talajt, megfosztották őket gazdatudatuktól és jövőbe vetett hitüktől.

Kezembe került az 1947. január 1-jén kiadott celldömölki KÖZSÉGI ÉRTESÍTŐ. A harmadik oldal alján közli a celldömölk evangélikus egyházközség 1946. évi statisztikai adatait.

Idézem: „Lélekszám: 1459. Születés: 33. Házasságkötés: 16. Halálozás: 20. Konfirmációban részesült: 40. Az evangélikus iskola tanulóinak létszáma: 212."

Akkor még volt hit, élniakarás, életerő az emberekben és a nemzetben. Manapság sokan követelik a földtulajdonnak az 1947-es állapot szerint történő visszaállítását. Szerintem ezzel már elkéstünk. A „megszökött" nemzedék legfeljebb ősei sírjához zarándokol el néha, de a földdel sajnos nem tud mit kezdeni. Az vagy elvadulna, vagy kufárok kezére kerülne. A meg nem született nemzedék pedig sajnos a földet sem örökölni, sem megművelni nem tudja.

Amennyiben nem akarjuk, hogy a föld is egykori gazdái hányatott sorsára jusson, akkor világosan fel kell ismernünk, hogy a föld csakis azé lehet, aki azt megműveli.

Negyven megideologizált esztendő felépítményét nem lehet az alapkő kivételével elbontani, mert akkor a leomló törmelék mindnyájunkat maga alá temethet. A visszabontást felülről lefelé, kellő meggondoltsággal és megfontoltsággal kell végrehajtani.

Hová tűnt az értelmiség? Ezt kérdezte többektől is Léránt Ferenc az Új Kemenesalja legutóbbi számában. A megkérdezettek sok mindenről beszéltek, de a válaszadást egytől egyig megkerülték. Én felkérés nélkül ugyan, de megpróbálok választ adni Léránt Ferenc kérdésére. Íme a válaszom: Oda, ahova a parasztság! A társadalom perifériájára, a kilátástalan számkivetettségbe. Azért, mert nem illettek bele a képbe. Ők voltak az ügyeletes bűnbakok, a kizsákmányolás és a burzsoá ideológiák letéteményesei.

Ma már számomra és velem együtt sokak számára úgy tűnik, hogy az értelmiség megpróbál lassan talpra állni, s keresi helyét, szerepét gyorsan változó társadalmunkban. A parasztság természetes helyzeténél fogva nehezen mozdul. Ősi ösztönétől vezéreltetve veszélyt érez és bizalmatlanul méregeti az értelmiség feléje nyújtott segítő szándékúnak tűnő kezét. Bölcsen cselekszi, ha bizalmatlan. Az értelmiség pedig gondolkodjon el ezen, és ne akarjon erőszakos módon úgy segíteni, hogy esetleg többet árt vele, mint amennyit használ.

F. T.

Közérdekek Kemenesalján

916

Hírek a könyvtárból

❖ *Szeret olvasni* és már nem tud mindent megvásárolni? Gazdag, több tízezres könyvállománnyal várjuk Önt! Tanulók és nyugdíjasok ingyen, munkaviszonyban állók évi 20 forint ellenében kölcsönözhetnek.

❖ *Új folyóiratainkból* az alábbi közkedvelt hetilapokra hívjuk fel a figyelmet: 168 óra, Tallózó, Világ, valamint a Mai Nap című napilapra. Már hosszabb ideje hozzáférhető könyvtárunkban a Hitel, a Kapu, a Reform, a Tér-Kép című lap és ezen kívül még közel 200 sajtóterméket lapozgathatnak.

❖ *Új szolgáltatásunk:* Másolatkészítés a lakosság számára is. Vállaljuk könyvrészletek, folyóiratcikkek és hivatalos okmányok másolását. A készülék A/3 méretről (2 írólap) A/4 írólap) méretűre automatikusan kicsinyít, illetve A/4 méretet 1:1 arányban másol (± 33% nagyít és kicsinyít). Oldalanként 5 forint + ÁFA a költségtérítés.

❖ *Katalin nővér* kereste fel intézményünket: régi és új könyveit ajánlotta fel. A vallásos témájú kötetek népszerűek olvasóink körében. Köszönjük figyelmességét.

❖ *Kérjük azokat,* akiknél otthon nélkülözhető könyv van, juttassák el a városi könyvtárba, ahol azokat összegyűjtjük és egy hónap elteltével Erdélybe küldjük a magyar lakosság használatára. Különösen szívesen fogadnánk gyermekkönyveket, amelyekre nagy szükség van.

917

Gyűjtés a KMK-ban

A Kemenesaljai Művelődési Központ *gyűjtőakciót* indít egy romániai iskola és óvoda részére *gyermekjátékok* (társasjáték, kisautó, bábok, babák, mackók, legó és más építőjáték stb) *összegyűjtésére.*

Minden játékot szívesen fogadunk, amelyet a portán *március 1-ig* kérünk leadni.

918

Dr. Gayer Gyula sorai

Az alábbi levelet Dala József juttatta el szerkesztőségünkbe, írója dr. Gayer Gyula neves nemzetközi jogász, aki Budapesten lakik.

„A véletlen folytán jutottam hozzá az Új Kemenesalja 1989. novemberi számához. Ebben a lapban olvastam rendkívül érdekes, őszinte és emberközpontú tanulmányt, valamint a Novemberi séta a régi kis celli temetőben című megemlékezést.

Minthogy úgy látom, hogy az Új Kemenesalja című lapnak ezek próbaszámai voltak, örülnék, ha megtudhatnám, hogy vajon lehet-e előfizetni hosszabb időre. Célszerű lenne a Vasiak Baráti Körétől a címjegyzéket elkérni, hogy esetleg az előfizetők számát lehessen növelni.

A lüktető életben igazi kikapcsolódás volt részemre a lap olvasása."

919

Rövid tudósítás Egyházashetyéről

Tisztelt szerkesztő úr!

Iskolánkban, Egyházashetyén nagy népszerűségnek örvend az Új Kemenesalja című újság. Itt a faluban és a szomszédos falvakban is a pedagógusok és a tanulók terjesztik. Mivel ezentúl havonta fog megjelenni, biztosan lesz hely az alábbiak megjelentetésére.

Iskolánkban a kultúrotthonban működik a gyermekszínjátszó szakkör Baloghné Danka Adél vezetésével 1989. január 1-től. Az 1989-es évben műsoraikon több alkalommal telt ház volt, műsoraik megmozgatták Egyházashetye és a környező falvak lakóit. 1989. december 22-én karácsonyi műsoruk alkalmával a közönség nem fért be a kultúrotthonba, bőven telt ház volt. Az ünnepségen részt vettek a falu állami és egyházi vezetői is.

Tisztelettel kérjük, hogy a gyermekszínjátszó szakkör és iskolánk életéről történő tudósítások az Új Kemenesaljában lehetőleg már a februári számban megjelenjenek.

Tisztelettel:
Kalmár József,
a Berzsenyi Kultúrotthon vezetője

920

Képeslap volt – a sághegyi bányavasút 1912-ben

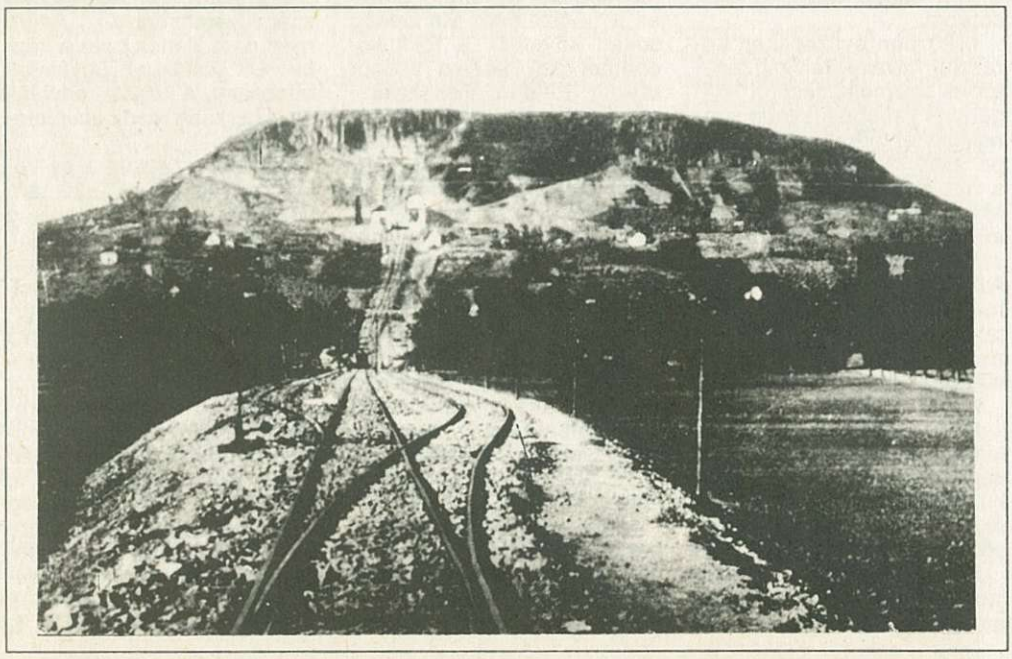

A Sághegyi Bazaltbánya Részvénytársaságnak külön iparvasútja volt. Kis teljesítményű mozdonyokkal is rendelkeztek. 1912-ben épült meg az iparvasút, hossza 5 kilométer, a nappali sebesség 15 km/óra, az éjjeli 10 km/óra. A kőbánya napi termelése 120–200 kocsira tehető. A Sághegyről 1,7 millió vagon követ szállítottak el az ország minden részébe, sőt még Bécsbe is. A bányavasút mozdonyai a celli állomásig vontatták a vagonokat és az átvevő-átadó vágányoktól a MÁV vitte a rendeltetési helyre a Sághegy bazaltját. Képünkön olyan képeslap fotóját láthatja a kedves olvasó, amelyet 1912-ben adtak föl a celldömölki postán. Ezen a képen már a kiépített vonal bizonyítja a fontos gazdasági vasút létezését.

D. J.

921

Egy hitvallással

Az elmúlt hónapban a hívő keresztények–keresztyének számára nagy esemény volt az ökumenikus imahét. A mi vidékünkön honos három felekezet: a római katolikusok, az ágostai hitvallású evangélikusok és a református templomaiban a hívők találkozhattak a másik két egyház lelkészeivel, közösen imádkozhattak az egyetlen Istenhez.

Olvasóink többsége bizonyára szívesen fogadja az *ökumenikus* szó magyarázatát, értelmezését is. Az ógörög nyelvben oikon házat, oikumené házat és hozzá tartozó földet jelentett. Az oikumené hívei, az ökumenizmust hirdetők hittek, hisznek abban, hogy felekezeti különbségek ellenére egyházaik mégis egy házhoz tartoznak. A kereszténység történelme során több, az egységet megbontó eseményt élt át és túl. 1054-ben a keleti egyház vált ki, 1414-ben a huszitákat átkozta ki a konstanzi zsinat, 1517-től kezdődően a reformáció teremtett új egyházakat.

Őseink évszázadokon át azt tartották szem előtt, miben különbözünk. Tragikus és megmosolyogni való konfliktusokban egyaránt bővelkedik a história.

Nálunk, magyarföldön nem volt Szent Bertalan-éj, nem lobogtak máglyák, a pataki kollégium tanárait és diákjait is idegen hatalom küldte gályára. Nekünk felekezeti különbség nélkül a keresztény Európát kellett védenünk, többnyire „két pogány közt egy hazáért".

Ha voltak is a közelmúltig – általában szerencsére nem tragikus – ellentétek a más módon hívők között, azokat eltompították az utóbbi évtizedek. A „másságot" háttérbe szorította a közös háttérbe szorítottság, az a politikai légkör, amely – finoman fogalmazva – nem kedvezett a vallásosságnak, tagadta a valláserkölcs értékeit, nem egyszer hátrányos helyzetbe hozta a hívő embereket. Ebben a légkörben az ipszilon holléte a keresztény–keresztyén szavakban már nem maradhatott döntő különbség.

Most, amikor a vallás- és lelkiismereti szabadság igazi biztosítása törvényes alapköve megújuló, igazivá váló demokráciánknak, többé a hívők között sem lehet a különbözőség hangsúlyozása a legfontosabb. Nem a különbözőségek elmosásáról van szó; egység különbözőség nélkül lehetetlen. A meglévő különbözőségek olyan hagyományokat őriznek, amelyek nélkül nemzeti kultúránk – de az egyetemes emberi kultúra is – szegényebb lenne. A „másság" elfogadása, tudomásulvétele, tiszteletben tartása gazdagító lehet. Keresni azonban nem a különbözőségeket, főként nem az ellentéteket, hanem az egység elemeit érdemes. Ne feledjük:

„Hiába fürösztöd magadban,
csak másban moshatod meg arcodat."

Március elejétől, a húsvéti ünnepeket megelőzően már azonos szöveggel hangzik el minden templomunkban a Miatyánk, a Hiszekegy, szó szerint is azonos az imádság, a hitvallás.

Türelmes, a másikat tisztelő, közös kálváriákat megjáró út vezetett el idáig.

Egy nyelven, ugyanazokkal a szavakkal kérte eddig is, kéri most is mindenki a „létlenül is leglevőbb" Istent, ha hisz benne, ha nem: „mindennapi kenyerünket, add meg nekünk ma!" És azt is tudtuk, tudjuk, ezért a kenyérért dolgozni is együtt kell. Az örvendetesen bővülő ökumenikus gondolat nem politikai mozgalom ideológiája, de példa lehet a politikusok, a politizálók számára is. Csökkenteni kell a konfliktushelyzeteket, tisztelni a mássságot, keresni a közös célt. Egy hitvallással vallani, hogy egymás megértése nélkül nem kérhetjük joggal Himnuszunkban a jobb jövendőt, amiért pedig zivataros századainkban már bőven megbűnhődtünk.

Léránt Ferenc

922

Celldömölki műsorajánlat

A Zeneiskola két évtized után felújítja, újra színre viszi BÉKEFI ANTAL és B. KURDY PIROSKA FENEKETLEN TÓ című daljátékát. Annak idején a mai igazgató vezényelt, most Bejczi Károly. A táncokat betanította Tarcziné Kerschbaumayer Andrea, díszlettervező Tóthné Pintér B. Adél, rendezte Bejcziné Németh Tünde.

A Zeneiskola diákjait és tanárait a nemes művészetért mozgósító előadás február 11-én, vasárnap délután 4 órakor lesz a Kemenesaljai Művelődési Központban.

A nagyvilág osztrák barátaink szemével – ezzel a címmel folyik a KMK sikeres diaporáma sorozata. Február 16-án délután 5 órakor kerül sor a KÍNA – A SELYEM ÚTJA című előadásra. Március elején ezt a Kréta szigetéről szóló, tájait, műemlékeit bemutató rendezvény követi.

A Kemenesaljai Alkotók Köre a helyi amatőr művészeknek már három éve működő csoportja – az idén is zenés irodalmi estet rendez a Zeneiskolában február 24-én délután 5 órakor.

A Kemenesaljai Művelődési Központ kiállító művészvendége februárban messzi föld üzenetét hozza. Vendégünk műveivel DENSEN BASBOLDT mongol szobrász lesz. Évek óta hazánkban él, köztéri szobrot készített már Illyés Gyuláról, Mátyás királyról. Annyit tudunk róla, hogy a Góbi sivatag világának jó ismerője. Ezúttal a szobrok mellett grafikákat is bemutat.

L. F.

923

Szolgálat

Szép, de napjainkban kissé divatjamúlt, ódonnak tűnő szó. Aki kimondja, aki vállalja, gyanús, mert megkérdik, hogy mennyiért teszi, vagy rámondják, nem normális.

Szolgálat és alázat. Szinte testvérek, bár ez utóbbit szinte már a hülyeség szinonímájának tekintik sokan. Mégis, mi néhányan szolgálni akarunk, mégpedig Önnek, kedves Olvasó! Hogyan? Hogy leírjuk hűen, kozmetikázás nélkül, ha valaki megtisztel minket bizalmával, s közlésre információt bíz ránk. Hogyan? Hogy ez nem mindenkinek tetszik? Igaz. Az ilyen és minden másfajta szolgálatot nehezen ért(ékel)ik azok, akik mások szolgálata helyett ahhoz szoktak, hogy őket szolgálják köszönet és fenntartások nélkül. Ők tudják.(?) Lelkük(?) rajta... ***R. L.***

924

„KÉK" hírek

Önkéntes rendőri tanácskozásról adhatunk hírt, amelyet 1990. január 20-án rendeztek, s amelyen meghívottként jelen voltak a helyi politikai szervezetek képviselői. Újdonság volt az is, hogy a korábbi gyakorlattól eltérően ezúttal minden önkéntes rendőr meghívást kapott a gyűlésre.

Dr. Pankó Albert városi rendőrkapitány értékelte az elmúlt évben végzett munkát. A rend önkéntes őrei nem csak rendőrökkel együtt láttak el szolgálatot, hanem sokszor tevékenykedtek önállóan is. Segítettek közúti ellenőrzésben, végeztek útbiztosítást és egyéb tevékenységet is. A rendőrkapitány továbbra is határozott fellépést kért a közrend és a közbiztonság védelmében. Külön köszönte meg az önkéntes rendőrök családjainak segítségét, megértését.

A hozzászólók elmondták, hogy szorosabb kapcsolatot szeretnének tartani a körzeti megbízottakkal, hisz ez hatékonyabb munkát eredményezhetne. Elhangzott továbbá, hogy ezt a munkát külsőségeiben is fel kell vállalni, akár karszalag, akár jelvény viselésével jár. Az önkéntes rendőrök hiányolják soraikból a fiatalokat, szerintük eredményesebb tagtoborzást kellene végezni.

Dr. Pankó Albert válaszolt a hozzászólásokra, majd a jól végzett munka elismeréseként kitüntetéseket adott át.

Itt kínálkozik nekünk is az alkalom, hogy megköszönjük az önkéntes rendőrök munkáját és sok sikert kívánjunk a folytatáshoz!

*

1990. január 21-én tragikus baleset történt Celldömölkön a Sági út 6. sz. alatti volt CELLTEX üzemi épület bontási területén.

Zs. R. és társai egy 200 literes zárt hordót találtak, amely szúros szagú folyadékot tartalmazott. A gyerekek felnyitották a hordót és Zs. R. egy égő fadarabot dugott bele, melynek következtében az anyag kigyulladt, a hordó felrobbant. Zs. R. teljes ruházata megégett és testfelületének 90 százaléka kiterjedt égési sérüléseket szenvedett, melynek következtében a sérült életét vesztette. A tűzoltóság és a rendőrség a felelősség megállapítására vizsgálatot folytat.

Száraz tények sommázata, de le kell vonnunk a konklúziót. Mit keresnek gyermekeink épülő és bontásra ítélt házaknál, hogy számoluk el magunkkal, ha veszélyes anyagot hagyunk előttük, hogy tudjuk azt elnézni, ha a legkedvesebb és legértékesebb dologgal játszanak, az életükkel. Az a játék egyszeri és megismételhetetlen (lehet)!

R. L.

Kálmán Jenő levele

(Folytatás az 1. oldalról)

falvainkban milyen óriási változás ment végbe az elmúlt két évtizedben. Vastag könyvet tenne ki azoknak a létesítményeknek a jegyzéke, amelyek ez idő alatt valósultak meg és szolgálják az embereket, gyarapodásukat.

Lehet, hogy Én ma naiv ember vagyok, de meggyőződésem: az itt élő emberek, a „hallgató többség" értékeli azokat az eredményeket, amelyeket elértünk. Persze ma már Én is tudom, hogy többet gyarapodhattunk volna, gazdagabbak is lehetnénk, nem volt törvényszerű, hogy a nyugdíjasok és a fiatalok egy része a társadalmi élet perifériájára szoruljon, hogy sokan ma a létminimum alatt élnek. Ezért olyan részben, ami ebből munkám következményéből fakad, természetesen vállalom a felelősséget, de azt az útszéli hangot és rágalmat, amelyekkel Engem Szita Úr illet, visszautasítom.

Szita Úr szerint a város a volt első titkárának visszaéléseiről, dorbézolásairól, kártyacsatáiról suttog. Irritálja – mondja – az embereket azoknak a horribilis nyugdíja, akik tönkretették ezt az országot.

Megjegyzéseimet ezekhez a kérdésekhez teszem, persze egyáltalán nem védekezve és magyarázkodva, mert erre nekem semmi szükségem nincsen.

Visszaélések, súlyos vád!

Erre nem is vesztegetek sok időt. Azt gondolom, ugyancsak nehéz helyzetben lenne Szita Úr, ha történetesen a bíróság előtt kellene neki visszaéléseimről példákat említeni, de ugyancsak elcsodálkoznék, ha konkrét eseteket tudna mondani az Én dorbézolásaimról. Nem voltam szerzetes, sem pedig kiscserkész, de, hogy dorbézoltam! Mert Én úgy értem, hogy gátlástalanul ittam, verekedtem, botrányosan viselkedtem, az asztal tetején táncoltam, a kurvákat hajkurásztam, vagyis éltem, mint egy dzsentri a havi 18 000 Ft bruttó fizetésemből. Azt gondolom, a város lakói előtt nekem nem kell ennek az ellenkezőjét bizonyítani. Az életem nyitott könyv volt sokak számára, akik ismertek.

Ami a kártyacsatáimat illeti: az valóban volt sok és remélem még lesz is. Szeretek baráti társaságban ultizni. (Más vadászik, halászik, bélyeget, pénzt vagy egyebet gyűjt, nekem ez a hobbim.) Kb. 20 éve minden vasárnap délelőtt – és ha az időm engedi, máskor is szívesen ultizok. Azt azonban nem hiszem, hogy egyetlen ultitársam felesége is panaszkodott volna, hogy azért nem tudja a Szita Úr drága zöldségét és gyümölcsét megvenni, mert a Kálmán Jenő elnyerte a férje pénzét. Erről ennyit!

Ami a horribilis nyugdíjamat illeti, abban valóban elképesztő számok forognak közszájon. Örülök annak, hogy válaszomban alkalmam nyílik a közvélemény hiteles tájékoztatására. Ez a kérdés csak azért fájdalmas számomra, mert olyan emberek is terjesztettek alaptalan összegeket, akikkel hosszú évekig voltam egy testületnek a tagja és módjuk lett volna rákérdezni, mennyi is az a horribilis nyugdíj. Mint már említettem, 1988. dec. 31-én 18 000 Ft volt a bruttó fizetésem és megkaptam a 40 éves jubileumért járó bért is. 39 munkával töltött év után rokkantnyugdíjasként vonultam nyugállományba, a megállapított nyugdíjam 11930 Ft. Hogy elégedett vagyok-e vele, az maradjon az Én titkom, viszont kívánom Szita Úrnak, ha majd Ő is nyugdíjba vonul, éljen meg ennyiből, akkor majd különbséget tud tenni elégséges, sok vagy horribilis között. A „visszaélésekből" szerzett vagyonom egyébként egy 6 éves gépkocsi és egy hétvégi ház Mesteriben. Gondolom, ennyit negyven év alatt nem kevesen összehoztak ebben az országban.

A másik, hogy ezt az országot kik tették tönkre, azt Én nem tudom. Funkciómból adódóan biztos részese voltam Én is, de ahhoz felfogásom szerint nem kevésbé hozzájárultak az olyan emberek is, mint Szita Úr, akik az olcsón felvásárolt zöldségből és gyümölcsből szinte munka nélkül, vagy igen kevés hozzátett munkával „aranyalmát", meg „aranykörtét" csináltak. És erről is suttog a város, nem csak az első titkár „viselt" dolgairól.

Úgy gondolom, Szita Úr a rólam szóló megjegyzéseivel felhatalmazott arra, hogy Én is elmondjam, Róla miről suttognak a városban.

Azt suttogják, hogy pár éve, mikor idekerült Celldömölkre, hitelre vette meg a lakását, a kulcskészítő műhelyét és ma már milliomos, ha hinni lehet baráti körében elejtett mondatainak. Azt is suttogják, hogy ma már sem a kulcsos bolt, sem a zöldséges pavilon nem a maga nevén van, mert háromévenként az adó kijátszása miatt érdemes új vállalkozásba kezdeni. (Három évig igen jelentős adókedvezmények vannak kisiparosok és vállalkozók számára.) Azt is suttogják, hogy egyes tanácsi vezetők ugyancsak nagyon önzetlenek az Ön támogatásában. A cellieknek pl. felborzolta a kedélyét, hogy a már roskadozó, a városképbe egyáltalán nem illő zöldséges bódéját a város legfrekventáltabb helyén állíthatta újra fel. Érdekes módon a tanács vezetői korábban minden esetben elzárkóztak az ilyen jellegű kérések elől. Ilyen kérelmet még akkor sem támogattak, ha az illető vállalta a tanács által előírt igények messzemenő kielégítését.

Meg azt is beszélik, hogy újabb vállalkozásához ingyen telket kapott. (Pedig nem volt egyszerű. Állami tartalék területet kellett elcserélni tsz földtulajdonra.) Ebben a maga által sztálinistának minősített egyik tsz-vezető is az Ön számára kedvező buzgalmat árult el. Meg azt is mondják, hogy az egész vállalkozásával kapcsolatos megállapodásra az egyik sághegyi pincében tették fel a pontot.

Meg azt is suttogják, hogy nevetséges áron jutott igen értékes bontási anyaghoz, meg, hogy nagyon szeret zsebből, elismervény nélkül fizetni. (Ennek nincs nyoma.)

Azt is suttogják, hogy lakásán nagymértékű csigavásárlással is foglalkozott, meg az ősszel a tüzépinél olcsóbb mészeladást is hirdetett a „Vas Népében". Csak remélni merem, hogy ennek az adóvonzata rendben van, mert mások ezt nem így mondják.

És még sok mindent suttognak Önről az emberek, nem vagyok benne biztos, de talán ezeknek a dolgoknak is köze lehet ahhoz, hogy az emberek nem tolonganak Celldömölkön az MDF-be. Mert hát úgy akkor mi változott, ha az egyik „visszaélő" elment és helyette jön a másik.

Szita Úr!

Végül két közmondásra hadd hívjam fel a figyelmét. „Aki mást sárral szór be, az könnyen maga is besározódhat!" „A sujszter pedig maradjon a kaptafánál."

Tehát így néz ki egy maga szerint besározódott ember nézőpontjából a kérdés, de gondolom, azok a celliek, akik engem is meg Önt is ismerik, könnyen átlátnak a Szitán.

És még egy megjegyzést Rozmán Lászlónak, aki a Szita Úr által elmondottakat megírta. Alapvető etikai kérdés, hogyha valaki a nyilvánosság elé lép ilyen kérdésben, az hallgassa meg a másik felet is, mielőtt valakinek a becsületébe gázol. Jómagam is sok újságcikket írtam, „hatalom is volt a kezemben", de még ebből a pozícióból sem engedtem meg magamnak soha, hogy valakit alaptalanul igen súlyos vádakkal illessek.

Kálmán Jenő

A szerkesztő megjegyzése:

A fenti levél szövegét teljes terjedelmében közöltük, Kálmán Jenő kézzel írt sorait szó szerint másoltuk le. A levélben foglaltaktól a szerkesztőbizottság elhatárolja magát.

Fontosnak tartjuk leszögezni: a levél közzétételével kivételt tettünk, csupán azért, mert lényegesnek ítéltük, hogy az abban foglaltakat, már ami a volt első titkár önmaga és munkája megítélésére vonatkozó véleményét illeti, az emberek megismerjék. A kivétel abban a vonatkozásban értendő, hogy a fentiekhez hasonló, személyes hangvételű, másokat esetleg súlyosan sértő kijelentéseknek a jövőben nem kívánunk helyt adni a lapban, hiszen ezzel valójában abban közreműködnénk, hogy Kemenesalján elmérgesedjen, útszéli szintre süllyedjen a közélet. Ezt semmiképpen nem akarjuk.

Ami pedig a levél írójának munkatársunkra, Rozmán Lászlóra vonatkozó megjegyzéseit illeti, azokat egyszerűen visszautasítjuk. A hivatkozott újságcikk írójának abban a szituációban nem volt sem etikai, sem szakmai kötelessége a „másik fél meghallgatása". Elismerjük viszont, hogy a lap fennállása óta lett volna alkalmunk megszólaltatni Kálmán Jenőt, de ezt későbbre terveztük.

Burkon László

In Memoriam Cseh Ernő

„Non omnis moriar..." – nem halok meg egészen – írta Horatius. Non omnis morietur – valljuk mi is Róla, mert szelleme itt maradt közöttünk, emléke bennünk él, amíg csak szívünk dobog. Búcsúzunk Tőle, kedves atyai barátunktól, a szeretett Ernő bácsitól, a celldömölkiek népszerű Cseh mérnökétől. Búcsúznunk kell, mert elengedte kezünket.

A Vihorlát szele simogatta bölcsőjét, most a Sághegy szellője susog sírja felett. Szívébe zárta Celldömölköt, amely második hazája lett; és őt is szívébe zárta Celldömölk, amelynek hű fia volt.

Az elmúlt negyven év alatt alakja Celldömölk szimbólumává vált, személye Celldömölk élő lelkiismeretévé. Magáévá tette Kölcsey mondását, „Hass, alkoss, gyarapíts, s a Haza fényre derül." És Ő mindent ezért tett, azért dolgozott, hogy a magyar haza, magyar fajtája boldoguljon.

E szellemben vállalta a sok társadalmi munkát, akár a tanács kérte, akár az egyház. Elég említeni Celldömölk vízellátását, amelynek terveit társadalmi munkában Ő készítette. Celldömölk volt az országban a második település, amelyik törpevízműhöz jutott, az Ő tudása és társadalmi munkája folytán. A környékbeli templomok restaurálásához a terveket ingyen készítette, bármely felekezet részére. Szegény öregeknek köszönöm szépenért dolgozott. Mindenki ismerte és tisztelte, mint ahogy Ő is mindenkinek előre köszönt.

Salus rei publicae suprema lex esto! – a haza üdve a legfőbb törvény. Ez volt életének vezérfonala, ezt tekintette élete céljának. Ezért lett tagja az MDF-nek, mert ott tartotta elérhetőnek e cél megvalósítását. Az MDF

celldömölki szervezetének egyik alapító tagja, tevékeny munkása volt. És most váratlanul elengedte kezünket...

Kedves Ernő Bácsi! Fájó szívvel vesz búcsút Tőled nagyobb családod, a Magyar Demokrata Fórum. De példádat, tanításodat nem feledjük:

„A Haza minden előtt"

L. A.

Anyakönyvi hírek

Celldömölk

Születés: Deé Zoltán István és Szabó Éva leánya: Katalin, Halasi József és Gömböcz Edit fia: András József, Skriba Zsolt és Szabó Annamária leánya: Eszter, Kolompár Győző és Kolompár Éva leánya: Ramóna, Kovács Imre és Tóth Márta fia: Máté, Rózsás Lajos és Németh Mária fia: Márton, Fazekas László Imre és Németh Zsuzsanna fia: László, Bella László és Katona Tímea Katalin leánya: Katalin, Dugmonits Róbert László és Tóth Éva fia: Róbert István, Horváth József és Hujber Zsuzsanna fia: József, Deé Attila és Kocsis Jolán fia: Szabolcs, Könczöl János Sándor és Tóth Tímea fia: Dávid

Házasság: Szóka Ferenc és Németh Piroska, Gelesits György Zoltán és Csupor Emőke Mária, Nagy Barnabás Berthold és Görög Júlia Mária

Halálozás: Biró Erzsébet, Pásztori Jánosné Polgár Anna, Németh Sándor, Biró József, Talabér Sándor, Süle Béláné Varga Margit, Kuthi Lászlóné Szalai Mária, Cseh Ernő, Bárdosi László, Ujtz Ferenc, Talabér Sándorné Horváth Anna, Farkis János, Máté Lajos, Tóth Istvánné Kuti Margit, Kiss Lajosné Horváth Erzsébet, Horváth Kálmánné Németh Jolán, Kluge Lajosné Kotsis Julianna, Badics János

Boba

Halálozás: Szelestey Károly, Teveli Pálné

Nemeskocs

Születés: Nider Zoltán és Horváth Tünde Ildikó fia: Zoltán, Hajós Zsolt és Ferenczi Tünde fia: Balázs

Jánosháza

Születés: Németh Miklós és Desits Tímea fia: Miklós, Kolompár Csaba és Bertalan Piroska leánya: Kitti, Molnár Tibor és Szabó Éva fia Dávid, Perendi Endre Imre és Bödei Ágnes fia: Márton, Geiger József és Németh Erzsébet leánya: Zsófia

Házasság: Vargyai Gábor és Kálmán Szilvia, Pesti Ferenc és Balogh Gabriella

Halálozás: Varga János, Csórom Csaba, Kiss Lajos, Rába Pál, Szalai Józsefné Óvári Anna

Duka

Születés: Hopka Attila és Szalai Anna leánya: Anikó

Keléd

Házasság: Horváth Péter és Horváth Tímea

Kissomlyó

Halálozás: Antal Sándor, Kövi Ferencné Baráth Ágota

Karakó

Halálozás: Devényi Józsefné Bódis Irma

Nemeskeresztúr

Születés: Boros Károly és Horváth Katalin leánya: Renáta

Kemenesmagasi

Születés: Horváth István és Simon Piroska leánya: Piroska, Horváth Zoltán és Gyarmati Mária Terézia fia: Norbert János

Halálozás: Nagy János, Márkus Józsefné Szalai Ilona

Szergény

Születés: Buda Károly és Kovács Tünde Hajnalka leánya: Szilvia, Sipkovits László és Szabó Lívia fia: Dávid

Halálozás: Németh Lajos, Szecsődy Ernő

Kenyeri

Születés: Varga Tibor és Pál Rozália Csilla fia: Tibor, Somogyi Dezső és Csihar Orsolya Mária leánya: Lilla Orsolya

Pápoc

Születés: Horváth László és Gergely Margit leánya: Barbara Andrea

Halálozás: Bedő Sándor

Nagysimonyi

Születés: Beck Kálmán Tibor és Horváth Valéria leánya: Adél

Osffyasszonyfa

Születés: Vörös János és Laki Orsolya fia: Dániel, Vörös Ernő és Németh Ibolya fia: Ernő Szabolcs

Sömjénmihályfa

Halálozás: Póczik Ferenc, Szakos Józsefné Rajki Rozália

Vönöck

Halálozás: Takács Ferenc, Nagy Jánosné Horváth Ilona

927

Merre futnak a jánosházi tájékozódási futók?

A megyei tájékozódási futó család életében nagyságrendjénél fogva a harmadik helyet foglalja el Jánosháza. Családról azért lehet beszélni, mert évek óta („sajnos") mindig ugyanazokkal az arcokkal találkozunk, illetve azok is fogynak.

Községünkben DSK és sportköri szakosztályi szinten folyik a munka, így tudják biztosítani a szükséges anyagi fedezeteket. Alapvető feladatunk az általános iskola 4–8 osztályos tanulóinak rendszeres foglalkoztatása és versenyeztetése. Sajnos azok a fiúk, akik befejezték már a 8 általánost, tanulmányaik és egyéb gondok miatt elszakadnak tőlünk. Általában 18–20-an vesznek részt a munkában. Heti rendszeres elméleti és gyakorlati foglalkozásokon sajátítják el a gyerekek a szükséges alapismereteket, ami biztosítja részükre az idegen terepen történő biztos tájékozódást. Ez bizony nem könnyű, mert nem csak futni kell jól tudni, hanem futás közben a fejüket is megfelelően kell használni, ami fáradtan nem is olyan egyszerű. A válogató versenyeken már megmutatkozik, hogy ki mire képes. A kellő ismerettel rendelkező gyerekek indulnak a megyei versenyeken, bajnokságokon.

Az elmúlt években a fiúk 11–13–15 éves kategóriájában ritkán szenvedtek vereséget és emellett szép helyezéseket is értek el.

Sajnos a többszöri próbálkozás ellenére a lányok nem tudtak gyökeret verni. Szerintem külön edzésen kellene velük foglalkozni, pedig a megyei mezőny ismeretében gyors kiugrást lehetne elérni.

1989-ben 8 megyei versenyen szerepeltünk és nagyobb tudású versenyzők már országos és nemzetközi versenyeken is indulnak, korcsoportjukban helyezéseket is sikerült elérni. Így több minősített versenyzőnk is van.

4 személy részt vehetett a megye válogatottjával a burgenlandi tartomány válogatottja elleni viadalon.

Az idei célunk a nevelőmunkán kívül az anyagi lehetőségektől függő minél több országos és nemzetközi versenyen való részvétel. Így körülbelül 8 megyei és 8 országos versenyre szeretnénk eljutni. Ugyancsak érdekes lesz a senior korú versenyzők világkupa futama Körmend térségében, amellyel azonos időben valamennyi korcsoport részére nyílt versenyeket rendeznek. Itt ki kell használnunk a megyei terepi ismereteinket.

Úgy gondolom, aki ezt a szép, egészséges sportot egyszer meg tudja szeretni, az képes lesz a későbbiekben ezért minden áldozatra. Mert képesek ezek a kisfiúk hajnalban vonatra ülni vagy tornateremben gumimatracon, szabadban sátorban aludni a részvétel és az eredmény sikeréért, erkölcsi elismeréséért.

Rétfalvi Lajos

928

Sorsolás

Az NB III-as és a megyei I. o. labdarúgó-csapataink sorsolása

márc. 11. NIKE Fűzfői AK–CVMSE. Kemenesalja–Latex Pamut,
márc. 18. CVMSE–Pápai SE. Simaság–Kemenesalja,
márc. 24. MOTIM TE–CVMSE. Kemenesalja–Vassurány,
ápr. 1. CVMSE–Petőháza Cukorgyári SE. Jákfa–Kemenesalja,
ápr. 8. Betka–MÁV DAC Kft.–CVMSE. Kemenesalja–Sárvári Kinizsi SK,
ápr. 15. CVMSE–Zalaegerszegi Katona SE. Kőrismenti–Kemenesalja,
ápr. 22. Ajkai Bányász SK–CVMSE. Kemenesalja–Kőszeg,
ápr. 29. CVMSE–Badacsonytomaji Tsz. Sk. Szentgotthárd–Kemenesalja,
máj. 6. Nagykanizsai MÁV TE–CVMSE. Kemenesalja–Egyházasrádóc,
máj. 13. CVMSE–Körmendi Dózsa-MTE. Pannónia–Kemenesalja,
máj. 20. Lenti TE–CVMSE.. Kemenesalja–Spartacus-Styl,
máj. 27. CVMSE–Répcelaki Bányász SK. Uraiújfalu–Kemenesalja,
jún. 3. Soproni Postás SE–CVMSE. Kemenesalja–Sárvári Vasas,
jún. 10. Sabaria SE–CVMSE Kemenesalja–Püspökmolnári,
jún. 17. CVMSE–Győri Dózsa Sk. Rábatótfalu–Kemenesalja.
(Az ifjúsági csapatok sorsolása a felnőttekével azonos.)

929

Sághegy kupa

A CVMSE első ízben rendezte meg január 27-én teremlabdarúgó-tornáját, „Sághegy Kupa" néven. A torna gólkirályai holtversenyben 5–5 góllal, Hetyési Zoltán (CVMSE) és Molnár Tibor (K.-alja) játékosai lettek. Ők a Herendi PSK által felajánlott díjakat kapták. Az első ízben kiírt „Sághegy Kupa" győztesei: CVMSE, 7 ponttal. 2. Kemenesalja, 4 p. (11–10). 3. Herendi PSK, 4 p. (10–10). 4. Pápai SE, 1 p.

930

SPORTRÓL RÖVIDEN

Nagy sikere volt a december 27–28–29-én megrendezett „Szilveszter Kupa" teremfocinak. Három korcsoportban 18 csapat küzdött meg a díjakért. A torna győztesei: I. kcs. Fortuna SC., II. kcs. 409. sz. Szakmunkásképző, III. kcs. CELLÉP.

– Január 13-án a sportcsarnokban a Városi Diáksport Bizottság az alapfokú általános iskolai kispályás labdarúgóbajnokság döntőjének II. fordulóját rendezte. A II. kcs-ban jelenleg az első helyen holtverseny van a Nagysimonyi és a C. Eötvös 6. osztály csapatai között. Mindkettőnek 5–5 pontja van. A III. kcs-ban a C. Gayer 8/C. osztálya vezet 10 ponttal. Ugyanezen a napon dölt el, hogy az I. korcsoportban a C. Eötvös iskola csapata lett a városi győztes. A döntőben 5–1-re győzték le a Jánosháza csapatát.

– Január 14-én az általános iskolai terematlétikai bajnokságra került sor. Bajnokságot nyertek: II. kcs. leány: 30 m síkfutás: 1. Nyári Katalin 5,5 mp., C. Berzsenyi. 6 körös futás: 1. Kovács Judit 2:02,1 p. C. Eötvös. Magasugrás: 1. Nyári Katalin 125 cm. Ötösugrás: 1. Kovács Judit 9,12 m. Súlylökés: 1. Sebestyén Szabina 7,34 m. C. Gayer. II. kcs. fiú: 30 m síkfutás: 1. Lukács András 5,1 mp. C. Gayer. 6 körös futás: 1. Gulyás Balázs 1:52,3 p. C. Eötvös. Magasugrás: 1. Faragó Norbert 115 cm. C. Berzsenyi. Ötösugrás: 1. Orbán Krisztián 9,80 m. C. Gayer. Súlylökés: 1. Berghoffer András 7,88 m. C. Gayer. III. kcs. leány: 30 m síkfutás: 1. Fölöp Anita 4,9 mp. C. Berzsenyi. 6 körös futás: 1. Gombási Csilla 1:50,7 p. C. Gayer. Magasugrás: 1. Dani Edina 140 cm. C. Gayer. Ötösugrás: 1. Dani Edina 10,68 m. Súlylökés: 1. Mayer Noémi 10,45 m. C. Eötvös. III. kcs. fiú: 30 m síkfutás: 1. Gulyás Gábor 4,5 mp. C. Eötvös. 6 körös futás: 1. Nagy István 1:45 p. C. Eötvös. Magasugrás: 1. Boros Zoltán 150 cm. C. Gayer. Ötösugrás: 1. Gulyás Gábor 12,32 m. Súlylökés: 1. Darabos Szabolcs 11,70 m. C. Gayer.

– Január 20-án a sportcsarnokban rendezték a Vas megyei tanácsok teremlabdarúgó-tornáját. A tornán indultak: Kőszeg, Körmend, Sárvár, Vasvár, Celldömölk város, Jánosháza és Vép nagyközség, valamint a megyei tanács csapatai. A torna győztese a megye tanács lett.

– Január 20-án a Gayer Iskola tornatermében az általános iskolai alapfokú egyéni asztalitenisz-versenyt rendezték. A verseny győztesei: II. kcs. leány: 1. Boros Hajnalka C. Berzsenyi. II. kcs. fiú: 1. Szalai László C. Gayer. III. kcs. leány: 1. Baráth Katalin Boba. III. kcs. fiú: 1. Domondkos Sándor Vönöck.

– Január 4–7. között Szekszárdon a Diákolimpia országos döntőjében városunkat 4 versenyző képviselte. A III. kcs-ban Ölbei Péter és Obráz István, míg a IV–V. kcs-ban Tarr Péter és Beliczky Attila. A végig kieséses rendszerben megrendezett versenyen annak ellenére, hogy a versenyzők érmet nem szereztek, a nagyon erős mezőnyben becsülettel helytálltak.

– A CVMSE asztaliteniszcsapatai a megyei bajnokság őszi fordulójában az alábbi helyezéseket érték el: Felnőtt férficsapat 1. helyezést, fiú serdülő csapat szintén 1. helyezést, míg a fiú újonc és ifjúsági csapat egyaránt 2. helyezést.

– A CVMSE asztaliteniszezői az 1989. évben az alábbi minősítést szerezték meg: III. osztályú: Balázs Gyula, Máté Gyula, Pázsi András és Tarr Péter. Ezüsjelvényes: Tarr Péter. Bronzjelvényes: Beliczky Attila és Tárnoki Rajmund.

– December 15-én tartotta vezetőségválasztó küldöttközgyűlését a CVMSE. A tagság az alábbi vezetőséget választotta a következő 5 évre: Elnök: Miklós Ferenc, elnökhelyettes Nagy István, ügyvezető elnök: Vadócz Jenő, elnökségi tagok: Csói János, Györök István, Pozsonyi Mihály, Somogyi Lajos, dr. Tömböly Tamás és Varga László.

ÚJ KEMENESALJA
Kemenesalja tanácsainak lapja. Kiadja: Celldömölk Város Tanácsa
Szerkesztőség: Celldömölk, Tanácsköztársaság tér 1. Szerkeszti a szerkesztőbizottság:
BURKON LÁSZLÓ felelős szerkesztő,
DR. TÖMBÖLY TAMÁS felelős kiadó,
valamint Dala József, Horváth Lajos, Káldos Gyula, Léránt Ferenc, Nádasdy Lajos, Tarrósy Imre és Rozmán László
Szövegszerkesztés: **SZÜV TYPO**-team
Nyomdai munka: **UNIPrint Kft.** Szombathely
Felelős vezető: Milisits Ferenc. Eng. szám. III./PHF /194/VA/1989.